

er der saameget større Grund til ikke at forøge Ulempen ved andre Redskaber. At Vaadene ikke kunne blive fri for at gaa Sterslejerne nær nok, er indlysende, fordi de for Nalefangstens Skyld maa følge Bunden tæt; flere af os vare ifjor Vidne til, at der optoges Sters under det normale Pulsfiske med Vaadene til Vaaddet.

c) Endelig er det mod Pulsfisket blevet anført, at Larmen, de dumpe Knald, der fremkomme ved hyppige fra Vaadene vekslede Slag i Vandet med de bæger-, skaal- eller tragtformede, paa Enden af en kort Stage anbragte Redskaber (Pulse), skulle kunne virke bedøvende eller endog dræbende paa al spædere Yngel. Vi skulle imidlertid ikke indlade os videre paa denne Antepost, som der neppe kan tillægges nogen Betydning i den anførte Henseende.

At Puls-larmen ikke er absolut dræbende for Yngelen, viser sig deraf, at der med Vaadene opfiskes levende Yngel, som altsaa har kunnet taale Puls-larmen uden at dø deraf. Imidlertid kan det ikke betvivles, at Larmen af Pulsningen, der i stille Veir og med Binden kan høres over en Mil bort, især naar et usforholdsmæssigt Antal Pulsvaad ere i Arbejde paa en Gang paa et Strøg eller i en Fjord af mindre Udstrækning, kan virke skadelig ved at forstyrre Fisken i dens Ro og navnlig i Legetiden ved at fordrive den fra, eller hindre den i at opsoge, de passende Legepladser*). Endvidere turde det anses for afgjort, at denne Larm i de snævre Indløb til Fjorde og Sunde, der kunne gjøre Regning paa Tilgang fra større Havstrøg, saasom i Limfjorden fra Hals og langt Vester efter samt udfor Kanalerne ved Agger og Thyborøn o. m. andre Steder, kan virke skadeligt som tilbagestrømning for Indfisget. Det kan derfor ikke nægtes, at Puls-larmen er en medvirkende Omstændighed, der kan tale for, at Pulsfiskeri paa disse Steder og fornemmelig i Indløb, hvor den saa sly Lar og Orred søger gennem for at gaa op i Aær, ikke burde tilstedes.

Efter det Anførte maa vi antage, at Nalevaadfiskeriet i det Hele er forbundet med saa mange Ulemper for Fisserne, at vi kun kunne betragte dette Fiskeri som et Onde, og naar dets Brug ikke desto mindre tilstedes, er det en Indrømmelse, der gjøres det som et nødvendigt Onde.

Spørgsmaalet bliver imidlertid da ganske naturligt, om dette Onde da er nødvendigt, og det gaar i saa Henseende ikke an uden videre at vise dem tilbage, som ville svare Nej herpaa; idet de sige, at Pulsfiskeriet uden Skade kan og bør aldeles forbydes og Fiskeridriften derved befries fra en stedse spøgende Plageaand med alle sine baade beviste og formodede Ulemper, og at der ikke vil blive varig Fred, førend det sker; — som fremdeles sige, at det dog ikke kan gaa an at opretholde denne ene Fiskemaade paa over 20 andres Beføstning, eller at tjene et mindre Antal Fiskeres Interesser fremfor mange Andres, som derved standses, eller lide et føleligt Afbræk i deres Erhverv; — som, understøttede af vægtige Stemmer, foreholde det Betænkkelige i aldeles at bryde med en 350aarig Fortid, i hvilken ubetingede Forbud — her ligemeget om de have været overholdte eller ikke — have vekslet med Tilladelser til Fiskeriet under stærke Indskrænkninger og Tidsbegrænsning, saalænge Brugen var tilladt, med stadigt Hensyn til de Tab, det medførte for Fiskemængden; — som tilføje, at det var mærkeligt, hvor let man i 1866—67 blev overbevist om, at de Anskuelse, hoorpaa den ældre Limfjordslovgivning var bygget, kun vare Jordomme, som det hastede med at komme bort fra, og besynderligt, at saa, for ikke at sige et enkelt, Aar skulde være tilstrækkelige til i et rent økonomisk, hidtil alene i Genhold til Erfaringens praktiske Vidnesbyrd ordnet Forhold at opdage og aabne Sjæne for en flerehundredeaarig Vildfarelse, — og som endelig spørge, om det da ikke er muligt at fange Aal paa nogen anden Maade end denne ene som skadelig anerkjendte. Til denne sidste kunne vi dristigt svare: Jo! der fanges en Mængde Aal i Rufer, Rister, ved Kroge og Stangning, de tre første aldeles uskadelige Fiskemaader, og indtil den seneste Tid har intet Nalevaad været kjendt eller brugt over hele det øvrige Land, Limfjorden ene undtaget. Vi kunne derhos tilføje, at Misforholdet mellem Friheden efter 1867 var større og almindeligere end med Vaadene paa den førend dette Aar**, og med dette Bevis for os kunne vi ikke frigjøre os for Troen paa Fiskemaadens Skadelighed i flere Retninger, hvis denne Tro ikke allerede gennem en lang Fortids samstemmende Udtalelser maatte være tilstrækkelig befestet. Det maa, naar henfes til de modstridende Interesser hos Fiskerbefolkningen, indrømmes, at den største Interesse overvejende eller afgjort viser sig paa de Fiskeres Side, som bruge andet Fiskeri end Nalevaad, og idet vi formene, at der — Sagen set fra de

*) Paa Sjælland, hvor en saa usforholdsmæssig Mængde Nalevaad ere komne i Gang, ville Hjemmesifternene ifjor have bemærket, at Aalen, noget efter at Pulsfisket var begyndt, ude fra det dybere Vand, hvor det gif for sig, lod sig jage helt ind paa det lavere Vand under Land, hvilket kjendtes derpaa, at Krogfisken der lyttedes bedre end sædvanligt. Vi finde dette helt rimeligt.

**) Da Formanden i 1869 besøgte Limfjorden i Forening med Kontrolør Andersen og Assistent Abildgaard, og der daglig lod bitre Klager over Brugen af Nalevaad, navnlig i de forhen laaede, nu prisgivne Bunde, svarede de Fisserne, at de jo kun havde faaet, hvad de selv havde forlangt. Dette indrømmede de med Tilføjende, at de nu først saa, at de havde handlet ensfoldigt.